

Un vechi cuvântător

Un vechi cuvântător

Mulți au părăsit adevărul stricăciunii totale a omului, ca pe o idee învechită. Oamenilor nu li se spune deschis că sunt păcătoși vinovați înaintea unui Dumnezeu Sfânt. Felul de a predica al celor dinaintea noastră – subliniau mereu adevărul acesta – este văzut ca o relictă a timpurilor trecute. Totuși este un predicator care a rămas din școala cea veche și el vorbește astăzi tot așa de clar ca și altădată. El nu este popular, deși ascultatorii săi sunt din lumea întragă și el merge prin orice loc de pe pământ și vorbește în orice limbă care există sub soare. El îi vizitează pe săraci, se duce și la cei bogați și predică oamenilor din toate religiile pământului cât și celor fără religie, iar subiectul predicii lui este totdeauna același.

Este un cuvântător plin de putere – deseori stârnește simțiri pe care nici un predicator nu le-ar putea scoate la iveală și aduce lacrimi în ochii care nu plâng deseori. El se adresează conștiinței și inimii. Argumentele lui nu pot fi combătute de nimeni și nu este inimă care să fi rămas cu totul nemișcată de puterea cuvântării lui. Mulți oameni îl urăsc, mulți își pierd inima în prezența lui, dar într-un fel sau într-altul el face ca fiecare să-l audă. Nu este delicat, nici politicos. Într-adevăr, el întrerupe deseori aranjamentele oamenilor și le ofilește bucuriile vieții. Intră nepoftit și în prăvălii și în fabrici; apare în mijlocul celor care se socotesc a fi ceva, și la timpul cel mai nepotrivit. Numele lui este MOARTEA.

Nu poți să iei un ziar fara sa găsești că este un colț pentru ea. Fiecare piatră de mormânt îi servește ca loc de unde predică. Deseori îi vezi ascultătorii venind și plecând de la locul de înmormântare. Moartea neașteptată a unui vecin – plecarea care te întristează atât de mult a unei rude la care ai ținut – pierderea unui prieten bun – golul de nedescris pe care ți l-a lăsat în inima moareta soției tale iubite sau faptul că ți s-a dus copilășul pe care îl idolatrizai – au fost chemări pline de putere și de seriozitate din partea acestui vechi cuvântător. În curând el te va lua și pe tine ca text al cuvântării lui și, în suferința adusă de moarte în cercul familiei și lângă mormântul tău, el va vorbi altora. De aceea inima ta să mulțumească lui Dumnezeu în clipele acestea că ești încă pe pământul celor vii – că n-ai murit până acum în păcatele tale.

Poți să disprețuiești Biblia, să râzi de învățăturile ei; poți să nesocotești înștiințările ei, poți să nu vrei să te gândești la Mântuitorul despre care ne vorbește ea. Poți să stai departe de cei care predică evanghelia; nu ești obligat să mergi la vreo biserică și poți să ocolești adunările creștine. Faci ce vrei cu această foaie sau cu altele pe care le vei primi.

Dar ce vei face cu vechiul cuvântător despre care am vorbit?

Ca om care vei muri, gândește-te la viitorul care-ți stă în față. Puținele tale zile vor trece în curând, plăcerile tale se vor sfârși. Și, după toate, trebuie să mori, „oamenilor le este rânduit să moară o singura dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). Stai pe loc și gândește-te la lucrul acesta. Nu este o anumită cauză a morții? Oare numai din întâmplare trebuie ca o astfel de ființă ca omul, cu anumite puteri și talente, să aibă un sfârșit atât de umilitor? Nu este decât un răspuns la aceste întrebări și, atât timp cât vechiul cuvântător va veni mereu la unul și la altul, va continua să ne spună care este cauza. Ascultați-o: „printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea” (Romani 5:12)

Căderea omului

Nu este o simplă dogmă teologică, ea este o realitate amară, dovedită de istoria lumii și de experiențele noastre proprii. Păcatul nu este, simplu, un cuvânt neplăcut al Bibliei sau pe buzele predicatorilor; este puterea universală întunecoasă, care aduce suferința prin prezența ei. „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toti au păcătuit” (Romani 5:12). Și tu , care citești aceste rânduri, ai partea ta în păcat. Ai păcătuit, sentința morții a trecut și asupra ta. O clipă după moarte nu te va mai interesa dacă ai murit într-un palat sau într-un bordei. Dar întreaga ta veșnicie va depinde de starea în care vei muri. Dacă „mori în păcatele tale”, disprețuind curățirea care se poate face prin sângele Fiului lui Dumnezeu, soarta îți este pecetluită. Toți cei necredincioși vor avea partea lor „în iazul care arde cu foc și cu pucioasa, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21.8).

Care dintre aceste două amintiri va fi a ta:

- mort fără milă (Evrei 10:26)sau- mort în credință (Evrei 11:13)?

„Dacă ei ar fi fost înțelepți ca să înțeleagă aceasta, ar fi cugetat la sfârșitul lor de la urmă.” (Deuteronom 32.29). „Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Romani 6.23).

„Dar Dumnezeu își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8).

Vechiul cuvântător n-a vorbit niciodată atât de tare și de clar ca atunci când Isus S-a jertfit la Golgota. Sfințenia lui Dumnezeu nu putea să trateze cu ușurință păcatul. Toată pedeapsa vinovăției, toată plata păcatului în toată realitatea lui întunecată – a trecut asupra Locțiitorului nostru, a Celui fără păcat. El a luat locul nostru în moarte și judecată, pentru ca noi să putem avea locul Lui de primire și de favoare înaintea lui Dumnezeu.

Poți să mori nemântuit; totuși nu vei muri fără să fi fost iubit.

Ce vei face fără Hristos? Moartea îți va pecetlui soarta și în sunetul tău vor suna mereu aceste cuvinte: „ Prea tarziu”...”

Ce vei face fără El? La scaunul de domnie mare și alb vei sta înaintea Lui fără să poți spune un cuvânt, ca unul care ai nesocotit harul Lui.

Nu poti fără El nu este un alt Nume prin care să poți fi mântuit – nici cale, nici nădejde.

Fără El – pierderea veșnică a dragostei, a vieții, a luminii Fără El – chinul veșnic si noaptea veșnică.

CU Hristos – mântuire, iertare, cer.

Vino acum la El!

clickbible.org